

ligheder i Vejen? For mig staar det saaledes, at de Herrer, som interessere sig for Indkomstskatten, maa sige, at det, der her foreligger, er ikke en Umuliggørelse af den kommunale Indkomstskat, men de maa være glade ved, at disse Bestemmelser træffes. Det siges, at der er nogle større Kommuner, der ikke ville træffe Bestemmelser, for at disse to Skattesystemer kunne arbejde sammen; maa jeg der sige, at de følge jo i Fremtiden Indkomstskattens Regler ved kommunale Ligninger. Jeg kan ikke se andet, end naar man ædruelig læser disse Bestemmelser igennem, ere de et naturligt Supplement til en Lov, som gives paa samme Tid, som Staten indfører Indkomstskat og skal give et stort Tilskud til Kommunerne. De Herrer ville derfor se, at det sidste Ændringsforslag gaar ud paa at ændre Lovforslagets Titel til at lyde: Forslag til Lov om Statstilskud til Kommunerne samt om Ændringer i de kommunale Skattebestemmelser. Saaledes maa det, vi have foreslaaet, forstaaes, og saaledes forstaaet, tro vi ikke, det kan blive Genstand for Angreb fra deres Side, som stærkt slutte sig til Indkomstskattelovene.

Dermed har jeg gennemgaaet alle Ændringsforslagene. Jeg skal endnu kun nævne — thi jeg har allerede talt om, at vi i Fjor søgte at opstille en anden Ordning for Statstilskuddene end den, vi nu ere blevene staaende ved — at vi med en vis Bedrøvelse i Aar have sluppet en anden Ændring til Forslaget. De Herrer ville have faaet Fornemmelse af, at vi dog ikke ere saa ganske sikre paa, at den Vej, vi gaa med Statstilskuddets Ordning, er den rette. Der kan komme Tider, da der siges: Dette bør helst ordnes paa en anden Maade, og derfor er det ganske naturligt, at man giver dette Tilskud Karakteren af noget ikkeblivende. Jeg vil yderligere føje til, at det er dog ogsaa muligt, at den Lykke, som vi tro at give Befolkningen nu ved Indkomstskattens Indførelse, ikke viser sig at være saa stor, som vi haabe. Hvorfor da ikke gaa den rolige Vej, som man gik i 1870, da man sagde: Vi give Indkomstskatteloven, men vi lade Oppebørslen af Skatten være tidsbegrænset. Det var det samme, man gjorde i Fjor fra Flertallets Side, idet man sagde: vi give denne Bestemmelse, men det kan være, at den er uheldig i visse Retninger. Tanken var derfor at holde den Udvej aaben at komme ind paa en nærmere Drøftelse af disse Ting. Derfor sagde vi: Naar der er gaaet en vis Periode — vi sagde 6 Aar — skal det være Genstand for ny Overvejelse, om

denne Bestemmelse skal vedblive, ikke at man vil ophæve Loven, men at man vil ophøre med Oppebørslen af Skatterne, saaledes som man gjorde i 1870. Der var, som sagt, meget, der kunde tale derfor, men ved at genoptage en saadan Bestemmelse i Aar, vilde der let blive sagt, at denne Bestemmelse kunde bevirke, at hele denne store Reform ikke vilde blive modtaget med den Tillid, som er ønskelig, fordi den var begrænset til nogle Aar. Derfor ere vi gaaede ind paa at stryge denne Begrænsning. Saaledes foreligger nu dette Forslag saa lidet ændret fra Flertallets Side, at de Herrer rolig kunne acceptere det i den Skikkelse, det har faaet. Jeg vil anbefale det høje Ting at vedtage de Ændringsforslag, som Flertallet har fremsat.

Madsen-Mygdal: Det ærede Flertal i Udvalget har, som det udtrykker sig, for at undgaa Gentagelser henvist til den udførligere Beretning fra det Udvalg, der var nedsat i Fjor, og Mindretallet, paa hvis Vegne jeg her taler i Dag, har fulgt den samme Fremgangsmaade og har ligeledes for at fatte sig saa kort som muligt tilladt sig at henvise til Beretningen fra i Fjor. Da der imidlertid forud for denne anden Behandling i Salen paa en vis Maade foreligger to Betænkninger, nemlig Beretningen fra i Fjor og den Betænkning, som nu er afgiven den 4de Februar i Aar, vil det være ret naturligt, at jeg begynder med at genkalde i Erindringen noget af det, som vi have gjort Rede for i Fjor i Beretningen fra Mindretallets Side.

Jeg skal da begynde med at minde om, hvad ogsaa den ærede Ordfører nys har erkendt, at det fra alle Sider erkendes, at det er et berettiget Krav og et berettiget Ønske, at Kommunerne faa Statstilskud, faa Hjælp til de stedse stigende Udgifter, som gennem de Love, der udkomme, Aar efter Aar paalægge et uretfærdigt Skattegrundlag stigende Byrder. Det erkendes fra saa godt som alle Sider, og da der for 2 Aar siden i det andet Ting blev forelagt Lovforslag, som gik ud paa at overføre et betydeligt Beløb til Kommunerne, blev dette Forslag som bekendt hilst med Glæde over det hele Land. — Jeg maa nok faa Lov til ganske kort at minde om dette Forslags Skæbne i den Tid, som siden er forløben. Det andet Ting tog resolut fat paa Behandlingen baade af dette Forslag og det dermed sammenhængende Forslag til en Formue- og Indkomstskat. Begge disse Forslag